

LOV OG EVANGELIUM

Oppbyggeleg blad gitt ut av Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Nr. 1

15. Januar 1981

17. årg.

Herrens miskunnhet

AV ØIVIND ANDERSEN

Bønn: Kjære Jesus vi takker deg for all din trofasthet og nåde mot oss, vi takker for all hjelp og all omsorg, alt hva du har latt oss se, og alt hva du har latt oss oppleve i det år som er gått. Men du ser Herre at i dag er vi like hjelpeøse, like avhengige av deg som vi noen gang har vært, og vi ber Jesus om å få være i avhengighet av deg, og begynne et nytt år i ditt velsignede navn. Du er vår frelse, du er vårt liv, du er vår rettferdighet, og du er vår virkelige hjelper, derfor ber vi Herre om å få ha vårt hjerte rettet på deg når vi nå skal gå inn i et nytt år. Amen.

Klagesangene står i slutten av profeten Jeremias, og i det 3. kap., vers 21-23 leser vi i Jesu navn: Dette vil jeg ta meg til hjerte, derfor vil jeg håpe: Herrens miskunnhet er det at det ikke er forbi med oss, for hans barmhjertighet har ennå ikke ende. Den er ny hver morgen, din trofasthet er stor. Amen.

Han taler til seg selv, han som skriver dette, og det kan ofte være godt å gjøre det. Når vi nærmer oss et årsskifte, og vi tenker tilbake på året som gikk, kommer det for oss at det er svært meget som har sviktet hos oss. Nå mener jeg ikke at årsskiftet skal være et spesielt oppgjør for en kristen, for er det rett med oss som kristen har vi vårt oppgjør med Jesus hver eneste dag. Ja, jeg vil si vi har det jo mange ganger om dagen, og det er vel ingen dag en kristen går til ro uten at han

har gjort opp hele sin sak med Gud. Så det er jo ikke noe spesielt det å ha en oppgjort sak med Gud, for den som lever med Gud.

Men alikevel, tankene melder seg: Det er megen svikt, der er megen brist hos oss, det er meget som er uujort, og det verste av alt det er så meget synd, så megen utroskap og så meget utilbørlig, fordi vi har dette gamle menneske hos oss som er og blir qudsfiendtlig, og som rett som det er bryter ut. Så kommer tankene vilkårlig: Skal Herren gå trett av meg? Kan jeg regne med at omgjen og omgjen hører han min bønn? Kan jeg komme til Jesus om og omgjen med de samme ting, med de samme nederlag, med den samme svikt? o.s.v.

Ja, hør nå hva han sier: Dette vil jeg ta meg til hjerte, derfor vil jeg håpe. Herrens miskunnhet er det at det ikke er forbi med oss, for hans barmhjertighet har ennå ikke ende. Herrens miskunnhet er ei underlig ord. Miskunnhet og barmhjertighet hører nøye sammen. Det betyr at Gud har hjertelag for oss, han har tatt vår sak på sitt hjerte, han har tatt på seg å ordne alle ting til frelse og til hjelp for oss. Vi har fått en som kjenner vår nød, kjenner den helt og fullt, en som er prøvd i alle ting i likhet med oss, sier Guds ord, dog uten synd. Guds egen Sønn kjenner så vel til våre kår. Han kjenner til våre synder og, selv om han er syndfri, for han har

båret dem for oss. Han som ikke visste av synd ble gjort til synd for oss, forat vi skulle bli rettferdige for Gud i ham. Og det står underlige ord om hvordan han måtte bære våre synder, hvordan han var omgitt av våre synder, hvordan han roper flere enn hårene på mitt hode er mine synder, sier han, han som ikke har gjort en eneste misgjerning.

Det er mine og dine misgjerninger som omringer ham og omgir ham, og han bærer dem, og han kan ikke legge dem fra seg noe sted, han må bære dem inntil han har båret dem opp på korset, sier Guds ord, og der har han fridd oss fra dem.

Jesu Kristi Guds Sønns blod har kjøpt oss fri fra alle våre synder. Og da Jesus sto oppav graven påskemorgen, da var han rettferdiggjort fra alle de synder som han hadde båret for oss, da er det hele fullført.

På grunnlag av det, som Gud skulle regne med, ble fullført i sin tid, viste han sin barmhjertighet i den gammeltestamentlige tid. På grunn av dette som nå er fullført, viser han sin barmhjertighet mot oss i den nytestamentlige tid. Alt er på grunn av det Guds Sør skal tulla føre - og nå har fullført for os. Hans barmhjertighet er ennå ikke ende.

Og så står det noe her: **Den er ny hver morgen, din trofasthet er stor.** Hver eneste morgen får du og jeg begynne på nytt hos Jesus. Når du begynner på nytt, da gjør du Guds vilje. Og det er nødvendig for oss å begynne på nytt hver morgen. I dag kan ikke jeg leve på det som jeg fikk i går, og det er ikke nødvendig, jeg har en freiser som har gitt meg ny nåde i dag, en ny barmhjertighet har jeg fått i dag, uten gjerninger. Jeg har fått en ny salighet og et nytt håp som gjelder i dag. I morgen er det på samme måten, den er ny i morgen, den er ny i overmorgen, den er ny hver dag. **Hans barmhjertighet, den er ny hver morgen, hans trofasthet er stor.** Det står i Salme 146 om denne trofasthet at den også varer til evig tid.

Samtidig som vi får oppleve hver dag at Gud står ved sine løfter, og det at han er trofast betyr at det ord han har gitt det står han ved, og det får vi oppleve frukten av hver dag, for Gud er trofast og rettferdig så han forlater oss syndene og renser oss fra all urettferdighet når vi bekjenner våre synder for ham. Dette opphører ikke, samtidig som det er nytt hver morgen varer det til evig tid, inntil du og jeg når målet og står fullkomne og frelst for evig i det fullkomne Guds rike.

La dette årsskiftet minne deg om denne Guds Barmhjertighet som er ny hver morgen. Og nå ber jeg deg at du må gjøre bruk av den, du skal begynne på nytt hos Jesus hver eneste morgen.

Nå taler jeg vel til noen som står utenfor samfunnet med Jesus, du hører ikke Jesus til, og du er ennu i dine synder, for er du borte fra Jesus, da er du ennå i dine synder. Men jeg vil gjerne ha sagt til deg: Alt det du hører jeg taler om, alt det jeg har talt om Jesus, det har han også gjort for deg. Du har den samme rett til det jeg taler om, som jeg har som tror på det. Jeg har talt om en rett som vi kristne har, jeg vil gjerne ha sagt til deg som ikke er en kristen, du har presis den same rett hos Jesus. Det er derfor du skal komme til ham. Når du kommer til Jesus, da tar han bort dine synder. Han bebreider deg ikke, han sier ikke et eneste ondt eller bebreidende ord, han sier tvert om at Menneskesonen er kommet for å søke og frelse det som var fortapt, og det er ikke de friske som trenger læke men de som har det ondt. Av dette skjønner du at du er velkommen til Jesus, at når du gjør bruk av dette som er nytt hver morgen gjør du Guds vilje. Så blir det nytt også for deg, første gang du kommer og siden hver dag.

Det er noe å ta med seg og leve på i det nye året. Amen.

Avskrift etter lydband fra Norea Radio, med leyre fra Andersen og Norea, ved A.L.

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender eksp. namn og adr. Bladet blir halde opp av friviljuge gaver.

Eksp.: M. Skumsnes, Horneland
5400 Stord. Postgiro: 5 42 88 75
Alt som har med bladet sin eksp.
blir sendt dit som tinging, oppseining, adresseforandring og gaver
til bladet.

Red. Amund. Lid, pst 5600 Norheimsund. Tlf. (055) 51080

Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Form. Tore Harestad

4158 Bru. Tlf. 045 - 14016

Kass.: Sverre Bøhn, 5601 Norheim-
sund.

Postgiro: 5 68 21 33. Bankgiro:
Vikøy Sparebank 3530.21.00932.

S. Botnens Boktrykkeri

historie. Du kan ikke slette det ut.

Men - hva der er skrevet i Guds bok,
kan bli slettet ut. Du kan ikke slette det
ut, men Jesu dyre blod kan slette det ut,
dersom du er bedrøvet over det og ber
han om det.

Der går mange fortellinger om hvorledes der på steder hvor et menneske ble myrdet, er det blitt stående igjen på gulvet en blodflekk, som man ikke har vært i stand til å få bort, selv om man har vasket og skuret, ja høvlet og malt gulvet der blodflekken stod. Til trods for all anstrengelse har blodflekken skinnet igjen, til et bestandig minne om ugjerningen som ble begått.

Syndflekkene på sjelen og de pletter som min synd har satt i Guds bok, der hvor mitt navn er skrevet, lar seg ennå mye mindre utslette ved noen menneskelig anstrengelse eller ved noe menneskelig middel. Der gies kun et rensesesmiddel - kun ett - Jesu Kristi blod.

Johannes Brandzæg.

Han er en soning for våre synder

Du kan ikke stryke det ut.

Skriv ikke der, sa en far til sin sønn,
som skrev med en diamant på et vindu i
hotellelet der de bodde. Hvorfor ikke?
spørte sønnen. Fordi du ikke kan stryke
det ut igjen.

Tenker du noen gang over at du skriver
noe hver dag som ikke kan strykes ut
igjen? Du talte hardt til din mor forleden
dag. Det trengte dypt inn i hennes elskende
hjerte og såret henne dypt. Det er
der ennu, og sårer henne hver gang hun
tenker på det. Du kan ikke stryke det ut.
Du hvisket eller talte en dag et stygt ord i
din kammerats øre. Det festet seg i hans
sinn og ledet ham til å gjøre en ond
gjerning. Det er der fremdeles. Du kan
ikke stryke det ut. Alle dine tanker, alle
dine ord, alle dine handlinger er oppskrevet
i Guds bok. Det er en bedrøvelig

Rotfestet i troen

«de rettferdige gir Gud fast rot» (Ordspr.
12, 12).

Det er snakket mye om «roten til alt ondt». I dag vil vi snakke om roten til alt godt. Det er å la Gud få fast rot i ditt innerste jeg. Det vil si at han får fylle dine tanker og hele din personlighet. Da vil Gud prege deg. Og er det ikke skjønt å møte mennesker som virkelig er preget av Gud? La oss derfor først og fremst søker å fylle våre liv med det som har med Ham å gjøre.

Vi har riktig nok en naturlig trang etter
å strebe mot det som kan framheve oss
selv i selskap med andre. Men det virker ekskluderende og fører så lett til hovmot.
Gi Gud fullt herredømme over ditt liv - så
vil du også bli rotfestet - og stå i livets stormer.

H.C.H.

VER IKKJE REDD

Vi les frå Esaias 41; 10: «Ver ikkje redd, for, eg er med deg! Sjå deg ikkje ottefull i kring, for eg er din Gud! Eg styrker deg og hjelper deg og held deg oppe med mi rettferds høgre hand.»

Alt som har livsande ber otte og redsel med seg kvar det går, frå det minste krek til det største, og menneske er så visst ikkje unnateke. Menneske som av Gud fekk makt til å herska over alt det skapte, er også redd. Kvifor? Av dí vi misbrukte herredømet til synd, fråfall og død. Her finn vi grunnen til menneske sin nød og redsel. Først redsel for Gud, sjølv om vi ofte lyt seia at for mange er han ein ukjend Gud, redsel for synda sine fylgjer som sjukdom, fatigdom, lidning og trengsel osv. Ja, lista ville nok bli lang om alt skulle skrivast av det menneske er redd for. Alle frå barnet på moders fang, i leik og lag, skule og fritid, møter frykt og redsel, hjå noken åpenlyst og hjå andre meir i det skjulte. Og ser vi på verds-poleitikken er redsel til å ta og føla på. Redselsfana kan vi visst heisa like høgt som nasjonal/flagget. Redd! Kven kjenner ikkje det? Jo større fåren vi er i, di større vert redselen, og di større den er som trugar, di ynkelegare blir den redde.

Men di større den er som seier: Ver ikkje redd, kan trøysta, frimodet og glæda veksa.

Redsel over all redsel er å vera redd for Gud, vera redd for å høyra sitt hjarta, liv og vilje under Guds vilje og ord. Kva blei resultatet og kva fekk du att? Du som i vantru rømde frå Guds tale: Son, dotter, gi meg hjarta ditt. Nokon seier at Gud er så streng, mens andre seier at vi veit ikkje om det fins ein Gud. Men alt dette, og meir til av slik tale, det er skjult redsel for den heilage og rettferdige dommaren.

Herren, din Gud, er ein streng Gud, skjølv for hans åsyn all jorda, seier han sjølv. Han dømer med rett og rettferd-

etter det menneske har gjort og er i sitt hjarta. Høyr kva han seier: Det finns ingen rettferdig, ikkje ein einaste - og freds veg kjenner dei ikkje. Ingen otte for Gud har dei for augo. Har vi ikkje grunn til å seia med sangaren: «Hvor hen skal jeg dog fly, fra lovens torden-sky. Med mine synder mange, hvor skal jeg trøsten fange. Thi hele verden vide ei lette kan min kvide.» Kvar menneske så er og går, så er det under Guds v. eide og dom, om det ikke er frelst og står i nåde hjå Gud. Men dette ser og trur ikkje det åndelag døde menneske. Fåren som menneske er i og lever i, fekk Jesus til å ynkast og gråta.

«Hadde du berre visst, om ikkje fyrr enn i dag, kva som tener til di velferd! Men nå er det dult for augo dine», seier Jesus (Luk. 19, 42). Frelsaren sto hjelpelaus, for folket var og blei døve, blinde og døde i si vantru. Dei var ikkje redde det som venta dei. Er det slik i dag?

Visst er det sant at vreiden og straffen for synd og vantru er stor. Berre Gud sjølv veit kor tung domen over synda er. Berre Herren, Guds eigen Son, kunne stiga inn under slekta si syndebyrd og domen som fylgde med.

Johannes såg at ingen i hijmmelen eller på jorda kunne opna boka eller sjå i henne. Då gret eg sårt av di ingen vart funnen verdig til å opna boka eller sjå i henne. (Johs. Openb. 5, 3-4).

Kva var det Johannes fekk sjå? Han fekk sjå det same som alle vakte syndarar får sjå. Vreiden, synda og domen må bort. Mange er dei som har gråte sårt under syndeskulda og lova sin dom og krav.

A, for lækjedom for Johannes då det lydde til han: «Gråt ikkje! Sjå, som er av Juda ætt, Davids rotrenning, har sigra.» - Han har sigra, ver ikkje redd.

Skal tru om han song med då det lydde: «Verdig er du til å ta boka og opna innsiglet på henne, av di du vart slakta og med ditt blod kjøpte oss til Gud av alle ætter og tungemål og folk og landslydar.» Sæle nye song som alt er begynt i himmels salar, men som også kan nynnast med her på jorda. «Sangen om Blodet, Den kostbare pris som alene kan åpne et stengt paradis».

Ingen er vel så redd som gudsbarnet, som har to naturar, og ikkje alltid veit kven av dei som har overtaket. «Jeg synes livet ei vil svare som når det rett var hjertets sak.» Livet vert så tungt i nederlag, lova kjem med sin tunge dom, og anklage og tvil kjem som eit stormande hav.. Då skal du tenkja på den stormen som Jesus stillte med sitt ord, som også kan vera eit bilete på synda og døden og lova sine stormar mot menneskehjarta. Av naturen er vi alle skuldige å gå under i Guds vreides hav, på grunn av vårt hat og forakt mot ein evig og heilag Gud. Det som fekk sitt utslag i ropet: «Bort med Ham, gi oss Barrabas fri». Her stiller Jesus stormen med eit einaste ord: «Det er fullført». Som havbåra blir knust mot stranda, slik blei Guds vreide knust på klippen Jesus Krist. Det er godt midt i stormen å få høyra: «Ver ikkje redd, eg er med deg. Sjå deg ikkje ottefull ikring, for

eg er din Gud!»

Dette kan eg ikkje tru, seier du, for eg har aldri vore so ottefull som i dag. Har ikkje Herren halde det han har lova? Var det nokon han ikkje kunne frelsa og bevara? Har du hørt om at det var nokon Herren måtte seja til: Dette kan eg ikkje makta? Hør kva Skrifta seier: Han motta å sprengja grava og romarveldet sitt segl, så han kunne gå like inn i himmelen med sitt eige blod, og vann ei evig utlösing for den fortapte syndaren.

Frycta og redselen for korleis vi skal kunna bli bevart gjennom denne vonde verda kan vera stor for eit Guds barn. Men her kjem Herrane sin Herre, og Kongane sin Konge og seier: «Ver ikkje redd! Stol på meg, rekna med meg, sjá hen til blodet som vart gjeve til utlösing for alle menneske. Blodet, órdet om dette offer og blod, både reinsar og bevarer og held opp gudsbarnet, kva som enn skal møta oss i livet, gjennom døden, i sorg og glede er han alltid den same.

«I Frelserens lydighet står jeg rettferdig og ren for min Gud, Se, Kristi fortjenneste er meg til prydelse - jeg er hans brud. Elendig, fortapt og forloret, Se det er min attest! Til arving i Kristus urkåret Er jeg både konge og prest».

Odd Dyrøy.

Til Lov og Evangelium

Brev frå Andreas Bø

Precous Melon Mountain, Taiwan.
Den 20. november 1980.

Det er ei hugnad for Gud å gi oss riket.

Kjære forbedarar !

«Ottast ikkje, du vesle hjord! Det er Far dykkars vilje å gjeva dykk riket!» Luk. 12, 32.

Dette verset er særleg godt oversett på bokmål: «Frykt ikke, du lille hjord! For

det har behaget eders Fader å gi eder riket.» Det greske ordet her: «avdøkisen»: han var vel nøgd, er ei handling i fortid. Altså: Gud har alt gitt riket sitt til sine truande, og det seier Jesus at Faderen var vel tilfreds med å gjera. Det var Hans frie vilje. Det tyder også ordet på gresk.

Dette ordet i Luk. 12, 32 kom til å festa seg i meg, då eg las det tett før eg gjorde

meg ferdig å reisa frå Singapore. Rosenius har det som sitt ord for andakt den 30. oktober. Og tenk at Gud er vel tilfreds ja det er ei hugnad for Han å ha oss med som sine medarbeidrarar, sine vitner og sine sendebud.

Kan det vera råd? Eg som tvilar somme tider på om eg verkeleg er eit Guds barn. Slik som eg kjenner meg og fell i synd gong på gong, det er meir rimeleg at eg er falt ifrå Guds nåde, og bedreg meg sjølv, seier du. Men kva seier Bibelen?

Til deg som såleis er tyngd og motlaus over deg sjølv og di synd, skal eg nemna og visa deg til eit vers i Hebr. 9, 14. Der står det skrive kvå sóm sét oss istand til å tena Gud. Les verset, så ser du at det er Jesu blod som «reinsar samvitet..... til å tena den levande Gud.» Då er det ei hugnad for Gud å brukha deg som sitt redskap.

Gud har gjeve himmel-riket over til sin

«vesle hjord». Det var fyrt sagt til Jesu læresveinar v. 4 og v. 22. Og dei var ikkje nokon stor flokk. Ikkje i noko generasjon ned gjennom tidene har dei kristne vore i fleirtal. Men Guds rike har likevel nådd til ytste endane av jorda. Somme måtte gi sitt liv i døden, av dei som hørde Jesu røyst og fylgde Han. Og til dei lydde det: «Ottast ikkje dei som drep lekamen og sidan ikkje har makt til å gjera meir!» v. 4. Her er menneske si avmakt stillt overfor Guds allmakt. Ottast derfor ikkje. Det er ei hugnad for Gud å ha slike vitner.

Den vesle flokken er sterkt fordi dei har fått Guds ord overgitt. «Eg har gitt dei Ditt ord.» (Joh. 17, 14 a, Matt. 25, 14 fg. og 2. Kor. 5, 19.) Når ein brukar det rett, er det ein hugnad for Gud.

Helsing og bøn om Guds rike signing i det nye året !

Andr. A. Bø

KUN ET SKRIDT

AV H. E. WISLØFF

Jesus så på ham og fikk ham kjær og sa til ham: Ett fattes deg! Gå bort og selg alt det du har og gi det til de fattige, så skal du få en skatt i himmelen. Kom så og følg meg. Mark. 10, 21.

I den gripende beretningen om den rike yngling får vi høre to ting om den unge mannen. For det første får vi høre at han var ganske nær Guds rike. Han kom og spurte hva han nå skulle gjøre for å komme helt inn i det. Men vi får også høre om ham at han ikke kom inn i Guds rike. Det var én ting som fattedes ham. Det var ett skritt han ikke ville ta. Derfor ble han ille til mote og gikk bedrøvært bort.

Det er noe løfterikt ved dem som slik søker Guds rike. For den som ikke søker, vil heller ikke finne.

Men det er farlig å være så nær og likevel ikke ta det siste skritt. Det er forherdelsens forferdelige vei. For så lenge det er et skritt som skiller deg fra Jesus, er du ennå ikke frelst. Der er ingen fred, ingen sann glede, ingen visshet og fryd som varer for den som lever utenfor terskelen til Guds rike.

Nå ville vi så gjerne få vise deg som er så nær ved, at det kun er ett skritt som mangler. Og vi ville så gjerne hjelpe deg til å ta det. Da skulle du også få kjenne freden og bli virkelig glad.

En ung gutt rømte en dag hjemmefra. Livet i fjellbygda, bak stengende fjell, ble så stille. Og utfartslengselen vokste seg sterkt, inntil han en dag dro av sted. Han rømte. I den nærmeste havneby fikk han stukket seg ombord i en sør båt som lå reiseklar til ukjent land langt borte.

Men så lenge klarte han ikke å holde seg skjult. Hjemlengselen tok ham. Han angret på at han var rømt. Og blindpassasjen kom fram og meldte seg for kaptein.

Nå gjaldt det for unggutten å komme i land igjen. Men de blånende fjell langt der inne forsvant mer og mer. Nå stakk de rett til sjøs. Det var mange dager før de kom til land igjen. Han fikk nok bli med nå.

Men kapteinens syntes synd på den unge gutten, og sa til ham at han ennå kanskje hadde en sjanse. Losen var ennå ikke gått fra borde, og hvis han fikk lov å bli med ham i losbåten, kunne han komme i land.

Da losen kom, stod gutten klar, og håpet lyste i øynene hans. Han sto og så hvorledes losskøyten svingte inn til skipssiden i den svære sjøen, og den vante losen gikk lederen ned, og i det øyeblikk losbåten gikk opp på siden av skipet, hoppet losen ned i båten.

Så skulle gutten komme. Losbåten svingte igjen opp, og unggutten hang der i leideren mellom himmel og hav i de skarpe sjøene. Men han våget ikke spranget. Igjen kom sjansen, idet den lille losbåten sikkert manøvrerte opp til skipsiden. Men nei, motet sviktet. Tredje gang, men likedan.

Da klatret unggutten igjen leideren opp og sto og så losbåten seile hjemover, mens han førtes ut, lenger og lenger bort.

Det var i krigens dager. Skipet gikk på en mine, og ingen så den unge gutten mer. Han hadde sin sjanse da losbåten svingte opp under leideren han sto i. Men han våget ikke spranget over i losbåten som skulle bringe ham hjem.

I dag svinger losbåten opp til den leideren du står i. Vil du våge spranget? Vil du ta skrittet helt ut? Helt inn til Jesus?

Der lever mange mennesker som nok gjerne vil være kristne. De har kanskje

også hatt en opplevelse en gang. De har hatt sitt møte med Gud. Der mangler ikke på forsett og forsøk. De har sluttet seg til de troende. Men der er ennå noe som mangler.

Eller de har det kanskje som den rike unge mann som aldri hadde vært ute i de store åpenbare synders hvirvelstorm. - «Alt dette har jeg holdt fra min ungdom av.»

Og dog fattes ett. Dør er intet frigjort liv. Ingen sann glede. Bønnen er for dem kun ord, og Bibelen er lukket med sjus segl. Ingen steds hører de hjemme. Ikke blant de kristne. Enda mindre i verden.

Mye har de gjort for å få det hele forandret. De har tatt så mange skritt for å rette på feilen. Det er bare det ene, avgjørende skritt de ikke har tatt, skrittet inn i Jesu armer.

Kun et skritt skiller dem fra det freiste menneskes lykke og fred.

Hvor det skrittet er vanskelig. Hvor det koster. Hvor mye det er som holder tilbake.

Men før det skrittet tas helt ut, er du ikke med.

En ung mann kom en dag springende ned til stasjonen skkurat idet toget gled ut fra perrongen. Han skulle på arbeid inne i byen, men kom ikke med. Han måtte vente en halv time på neste tog. Den unge mannen gikk imidlertid på stasjonen og fortalte alle han traff at han var kommet nesten tidsnok, og det til tross for at han hadde forsovet seg.

Men hva hjalp det ham at han var kommet nesten tidsnok? Han kom for sent. Han ble stående igjen på plattformen da toget gikk.

Er du helt med? Eller står du ennå på perrongen. Hva holder deg så tilbake? Hvorfor har du ikke tatt det siste skrittet?

Det er vel ikke fordi du ikke vil. Ja, for det nyter ikke før du for ramme alvor vil. Er det blitt slik for deg at du må inn til Jesus og få fred i din sjel, koste hva det koste vil?

For den oppriktige skal det lykkes.

Eller er det **menneskefrykt** som holder deg tilbake? Du tør ikke. Hva vil de andre si. Mange har solgt sin sjel for ussel menneskefrykts skyld. «Menneksfrykt leder i snare», sier Guds ord. Den er som en klamp rundt foten som hindrer det siste, avgjørende skrittet.

En ung gutt sa engang da det kjempet i ham, og det kun var et skritt igjen: «Jeg tør ikke. Jeg vet hva jeg risikerer fra kameratene mine, for jeg har vært med på å spotte før.» Jeg forsto så godt at det var alvor i ordene.

Det koster å skulle gi seg helt over til Jesus. Men jeg vet det er den eneste vei til et frigjort liv. -

Du tør kanskje ikke ta det siste skrittet av **frykt for deg selv**. Du tror ikke du vil klare det likevel. Du kjenner deg selv for godt til å turde tro at du vil kunne holde ut. En stund vil det muligens gå, men ikke bestandig. Og hykleri er det verste du vet.

Min venn, hvorfor sørge for det annet skritt før det første. Ta første skrittet helt over til Jesus, og du skal få se hvor fullkommen hans frelse er. Han skal frelse deg også fra deg selv. Og hør: Ingen skal rive deg ut av hans hånd. Det skal han sørge for, dersom du først tar skrittet helt ut.

Men det som kanskje hindrer de fleste, er dette at **de ikke vil bryte helt med det gamle**. Det var det som hindret den rike unge mannen vi leste om.

Du må være villig til å lukke døren bak deg til verden. Og det er kanskje det som er det verste.

Aldri blir det du må bryte med, så uskyldig og tillokkende som i det øyeblikk du skal bryte med det. Det sørger Satan for.

Men der er ingen fred og glede utenom dette brudd. «Den som har lagt sin hånd på plogen og ser seg tilbake, er meg ikke verd.»

På et av våre største sykehus i Oslo lå for en tid siden en ung kvinne som kjempe så tungt nettopp her. Jeg kom forbi sengen hennes julften, og gikk bort og ønsket god jul. Hun lå der så ensom og så ut mot den store sykehusporten idet visittiden begynte, og folk strømmet inn med pakker og blomster.

Jeg spurte om hun lå og ventet på besøk. A nei, det var nok ingen som kom til henne. Hun hadde ikke vært så lenge i hovedstaden, og hennes hjem var i en liten by langt vestpå. Det er ikke greitt å være ensom på et sykehus en julekveld, og så ikke vite hvordan det kan bli med fremtiden heller.

«Men verst er det at jeg ikke har det godt, prest,» hikstet hun. Og så fortalte hun hvorledes Gud den siste tid før hun kom på sykehuset hadde kalt på henne. Verst var det en kveld på et stort møte hun hadde vært. Da var hun så like ved. Nå forsto hun det gjaldt noe den kvelden. Og da alle de som ville ha forbønn og hjelp ble bedt om å stanse igjen, arbeidet det voldsomt i det unge hjertet. «Men det var en ting jeg ikke orket å bryte med, og jeg sprang ut», sa hun, «sprang som for livet. For jeg orket ikke», gjentok hun, mens den ene tåren etter den andre falt ned på puten.

Et par dager etter ble hun sendt på sykehus, og hvordan det nå ville gå, visste ingen.

En ting som bandt. Hva det var som hindret kan være det samme, det skal være gjemt under skriftestolens segl. Det er nok her at det var en bestemt ting som lå som en klamp om foten og hindret skrittet.

Kjenner du deg ikke igjen? Å, jeg tror nok det er mange som gjør det.

Hvordan skal et svakt lite menneske få mot til å bryte? Mot til å ta det siste, avgjørende skritt? Mot ja - for det skal mot til det.

Hør nå, så skal jeg si deg det: ved å se

på Jesus. Spør henne nå, den unge kvinnen jeg fortalte om, og du skal høre hun sier: Jeg fikk se Jesus, og så så jeg bare på ham. Han løser de lenker som binder.

Så lenge du ser på alt annet, tør du ikke. Du kan da ikke vente noen hjelp fra de bånd som binder. Men se på Jesus.

En gammel hedret brannmann i London ble engang bedt om å fortelle opplevelser fra sin lange tjeneste i brannvesenet. Han fortalte mye som var rystende, men særlig var det en beretning som var gripende.

En natt ble det meldt brann fra et lite 2 1/2 etasjes trehus ute ved bygrensen. Da brannvesenet kom, sto hele huset omspent av luer. Alle var kommet ut unntaket en liten sju års gutt - John - som lå og sov på kvisten. De så ham klamre seg fast til vinduskarmen, mens flammer og røyk ofte skjulte ham for deres øyne. Det var umulig å få noen stige opp, og de spente ut brannseilet og ba gutten hoppe ned i det.

Hans far og mor orket ikke å se på, men gikk lenger bort for å slippe å være øyenvitner. Men Johns fortvilte angstrop drev far tilbake.

«Hopp, John», ropte de, «vi holder så godt i seilet.» - «Jeg tør ikke», svarte lille John fortvilet. Far forsøkte også å oppmunstre ham. Men spranget var for risikabelt.

Da hørte de Johns stemme inne i ildhavet: «Far!» - «Ja, John». - «Ta tak i seilet du og, så skal jeg hoppe.»

Far tok tak i seilet. Hendene skalv, og øynene sto fulle av tårer.

«Nå, John», sa far. Da slapp den lille taket i den brennende vinduskarmen, og noen sekunder senere lå han og gråt glad og frelst i fars favn og hørte fars hjerte banke, mens han ble båret bort i sin fars sterke armer.

Hva var det som ga ham mot til å våge

spranget - det dristige spranget? Var det luene, eller seilet, eller de sterke brannmenn? Å nei, det var da han fikk se far holde i seilet, at han våget det.

Så skal du se på de naglemerkete hender som holder i det freisens sell du skal hoppe i. Og våg så spranget.

Kun et skritt inn i Jesu armer!

Men jeg får det ikke til, sier du. Jeg har forsøkt så ofte. Bibelen taler om at jeg skal tro, be osv. Men det er jo nettopp det jeg ikke får til.

Hør nå: det er ikke din tro eller din anger og bønn og dine forsett som gir deg retten til å bli Guds barn. Den retten gir Jesus deg. Alle dem som tok imot ham, ga han retten til å bli Guds barn.

Du får det ikke til. Nei, det vet Gud også. Men nettopp derfor sendte han sin sønn. Det som var umulig for deg - det gjorde Gud, da han ga oss sin sønn. Hør, det er evangeliet.

Hvor du bruker ordet «få til», bruker Bibelen ordet «nåde». For det er nettopp nåde at han gjorde alt for deg.

Hva holder så deg tilbake fra å våge skrittet?

Er det noe av det jeg har nevnt, eller er det kanskje noe ganske annet. Men hva det så enn er, så gå like til Jesus med det. Be ham vise deg hva det er som binder, og be ham gi deg mot til å ta skrittet helt ut.

Og når alt synes stengt for deg, så hvisker Jesus inn i din urolige sjel: «Se, jeg har satt foran deg en åpenet dør, og ingen kan lukke den til.» - Og «den som kommer til meg, vil jeg ikke støte ut.»

Så tar du i Jesu navn skrittet. Så våger du spranget ned i losbåten, ned i brannseilet, inn i Guds evige armer!

Og du er frelst - og glad!

Amen!

Fra «Under åpen himmel.

Faderen, Sønnen og den Hellige Ånds gjemning

Det er godt å få se det på Guds ords egen grunn, at det er Faderen og Sønnen og den Hellige And som virker alt det en synder skal ha å stå for Gud med. For meg har det blant annet gjort godt å få se det i Johs. 14, 8-17: «Filip sier til ham: Herre! vis meg Faderen, og det er nok! Jesus sier til ham: Så lang en tid har jeg vært hos dere, og du kjenner meg ikke Filip? Den som har sett meg, har sett Faderen, hvorledes kan du da si: Vis oss Faderen? Tror du ikke at jeg er i Faderen og Faderen i meg? De ord jeg sier til dere taler jeg ikke av meg selv, men Faderen, som blir i meg, han gjør sine gjerninger. Tro meg at jeg er i Faderen og Faderen i meg, men hvis ikke så tro det dog for selve gjerningenes skyld! Sanneelig, sannelig sier jeg dere: Den som tror på meg, han skal og gjøre de gjerninger jeg gjør, og han skal gjøre større enn disse, for jeg går til min Far, og hva som helst dere ber om i mitt navn, det vil jeg gjøre, forat Faderen skal bli herliggjort i Sønnen. Dersom dere beder meg om noe i mitt navn, så vil jeg gjøre det. Dersom dere elsker meg, da holder dere mine bud, og jeg vil be Faderen, og han skal gi dere en annen talsmann, forat han kan være hos dere evinnelig, Sannhetens And, som verden ikke kan få, for den ser han ikke og kjenner ham ikke, for han blir hos dere og skal være i dere.

Mel.: Kirken den er et gammelt hus.

Gud Fader Sønn og Hellig And, hjelpelös synder du kaller. Løser fra synden alle bånd, oppreiser svake som faller. Nådig ditt ord du sender ut, alle på jorden må få bud om evig liv i Guds nåde.

Se da Guds store frelsest verk, hele Guds nåde i Sønnen. I ham får synderen

stå sterkt, ydmyk frimodig i barmen. Hjelpelös fattig i seg selv, fra evig tid ved nådens elv. Det er Guds evige løfte.

Derfor kom Jesus til vår jord, han kunne løftet oppfylle. Jesus, Guds mat på nådens bord, synderens hunger kan fylle. Tørst etter Guds rettferdighet driver til dette tilfluktssted: Jesus, Guds evige frlse.

Jesus vårt liv, vår mat, vår frukt, han hos sin Far alt vil gjøre. Vi skal trosse synd, av ham bli brukta, hjelpelös bønn vil han høre. Vi av oss selv får intet gjort, Bønnen til han, for oss blir stort, og at han makter å gjøre.

Derfor står du som nådebud, hjelpelös fattig i bønnen. Det er å holde Jesu bud. Han elsker deg, det er lønnen. Fyllt av Hans Kjærlighet du går, Sannhetens And fra deg utsår Ordet om Guds kraft til frlse.

Kristoffer Høye.

ET GODT HJEM

AV OLE HALLESBY

Han var en from mann og fryktet Gud med hele sitt hus. Ap.gj. 10, 2.

I dette kap. får vi en gløtt inn i et godt hjem. Og under lesningen sitter vi og ønsker at vi kunne ha det slik i vårt hjem.

Ja, hjemmet er vel en vidunderlig gave fra Gud. Det er da menneskene enige om. Til alle tider og i alle folk har man prist hjemmet med de vakreste ord språket eier, og med de fineste toner musikken råder over. På alle språk sier man enstemmig: «Borte er godt, men hjemme er

best.» Bare minnene om hjemmet har en underbar makt, selv over den hardeste og råeste.

Den høyeste og dypeste jordiske lykke vi kan motta, den får vi i hjemmet. I hjemmet blir vi elsket, forstått og tilgitt. Det er hemmeligheten i hjemmets lykke. Hjemmet er av Gud bestemt til å være det sted hvor vårt liv skal slå rot. Det fredede sted, hvor vårt lille liv skal vokse seg sterkt nok til å tåle livets regn og sol.

Og hvem av oss har ikke følt den milde lykke, når vi fra livets ublide vær fikk trekke oss innenfor hjemmets vegg, og

rulle gardinene ned mellom oss og verden. Hjemmet er en gave, men også en oppgave.

Vi får det ikke i en ferdig stand. Ikke en gang vårt fedrehjem. Alle skal vi være med å bygge på det. Og hjemmet er det fineste og det vanskeligste byggverk av mennesker.

Og det kristne hjem, bygd på hovedhjørnestenene, med en åpen himmel over seg og med et alter for Herren i sin midte, det er den skjønneste frukt av Kristi frelse som blir moden i jordens daler.

Ole Hallesby i «Daglig fornyelse.»

Ekteskapet, en gave og en oppgave

Når eg las denne vakre perla av Hallesby som er gjengitt ovanfor om et godt hjem, der han millom anna seier: Hjemmet er en gave og en oppgave, kom eit foredrag av doktor og stortingsmann Tungesvik i tankane om emne: Ekteskapet, en gave og en oppgave. Sjølv om det truleg snart er eit par år sidan, så sit inntrykket ennå att, og eg hugsar eg sat med ynsket om at mange fleire skulle fått høyrta det. Tenkte å prøva gi att litt av det eg ennå hugsar, og dei tankane det utløyste hjå meg.

Etter foredraget blei det delt ut til åhøyrarane tre spørsmål, som me skulle tenkja over og prøva gi svar på, og dei lydte slik:

1. Er ekteskapet ei betre og rettare samlivsform enn andre? og kvifor? På kva måte?
2. Kva er dei viktigaste berebjelkane i «ekteskapets hus», og kvifor er dei viktige?
3. Kva er årsakene til «ekteskapets krise» i dag? Ser du veg ut av uføre?

Ekteskapet og heimen hører uløyseleg saman. Som ekteskapet er, slik blir også heimen. Dei som veks opp i heimen blir prega av heimen, meir enn noko anna dei møter seinare i livet, og der blir grunnlaget lagt som er avgjerande for korleis livet seinare blir, og i si tid er det med og avgjer korleis samfunnet blir.

Her rører me nok også ved årsaka til det stormangrep som satan set inn mot ekteskapet og heimen i vår tid, til den krisje ekteskapet og heimen er inne i.

Er ekteskapet ei betre og rettare samlivsform enn andre ?

Til det vil eg gjerne få svara eit ubetinga ja. Det fins inga samlivsform millom menneske som kan sidestillast eller settjast i staden for ekteskapet. Blir det som Gud har tenkt det, bygt på hjørnestenen Jesus Kristus, med en åpen himmel over seg og et alter for Herren i sin midte, er den skjønneste frukt av Kristi frelse som modnes i jordens daler. Heimen og ekteskapet er det finaste og det vanskelegas-

te byggverk av mennesker, som Hallesby seier det ovanfor.

Og når det blir spurt **kvifor** der er det beste og rettaste, blir svaret fordi det er innsett og gitt av Gud og vilja av Gud og eig Guds velsigning over seg. Og for det andre så er andre samlivsformer som skal koma i staden for ekteskapet av menneske, og difor syndige og forgjengelige som menneske. Dei såkalla «papirlause samliv» er syndige, mot Guds vilje, og såleis uskikka til å byggja ein heim på, for dei to og for barna som veks opp. Gud kallar det for å liva i lauslivnad og hor, og lauslivande og horkrarar skal Gud døma, seier Skrifta. Dei lever under Guds vreide og dom i staden for under Guds velsigning.

Gud har skapt menneske som mann og kvinne, sett inn ekteskapet, og sagt at dei to skal vera eitt kjøt, og det som Gud har bunde saman skal menneske ikkje skilla, dei har lova for Guds ansigt å elsa og æra kvarandre inntil døden skil dei åt. Skrifta lærer at **mannen skal elsa kona si**, som Kristus elsa menigheten og gav seg sjølv for henne, og kona skal vera lydig mot mannen og underordna seg i alle ting, vera ei medhjelp og tena mann og barn og heim.

Nå kan eg tenkja meg du protesterer, men tenk over at det er Gud som har sagt det slik og ordna det slik, og protesterar du og set deg opp imot det er det Gud og hans ordningar du set deg opp imot.

Etter å ha livt i ekteskapet i over 40 år, har eg både sett og fått erfara, og vil gjerne vitna for deg, at det er noko av det største og beste Gud har gitt oss menneske her på jorda, når det blir slik Gud har tiltenkt og ordna det.

Vidare er ekteskapet den rettaste og beste ordninga **for å skapa ein heim**, der den unge slekta kan veksa opp, møta kjærleik, forståelse, omsorg, tukt og trøst, lærdom og rettleiding, lagt grunnlag for ein god karakter, sjå og erfara korleis samlivet og heimen skal vera mil-

lom to som elskar kvarandre. Dei som får den nåde å veksa opp i ein slik heim, har dei beste forutsetningar til sjølv å bli ein god ektefelle og byggja ein god heim i si tid.

Dei derimot som veks opp i ein dårleg heim, med krangel og fiendskap eller vond taushet og mangel på kontakt mellom foreldra, i begjær, eigenkjærleik og verdslegdom, blir dei oppfostra som ofte blir årsak til skilsmiss og opplysing av heimane og uskikka for livet og samfunnet. Her trur eg me rører ved ei av viktigaste årsakene til krisa i ekteskapet og heimen og samfunnet, med livstrøyte unge, karakterlause og kravfulle, som endar i lauslivnad, drikk og narkotika. Dei som undersøkjer dei einskilde tilfelle seier at som oftast ligg årsaka i ein dårleg heim og ein ulukkeleg oppvekst, der kjærleiken og kontakten med foreldra mangla. Mange meinar og seier at ekteskapet er avleggss og gamaldags, me må søkja nye former for samliv. Og denne meiningsa byggjer dei på at det fins så mange ulukkelege ekteskap, men her vil eg streka under at **årsaka ligg ikkje i ekteskapet**, i den ordning Gud har gitt. Som alt anna Gud har skapt og gitt var det **såre godt**, som Gud sjølv sa så han såg utover skaperverket.

Arsaka ligg hjá menneske sjølv, i det grunnlag som menneske sjølv byggjer ekteskapet på, i staden for den grunn Gud har gitt.

Kva er dei viktigaste bærebjelkane under ekteskapet ?

Slik lydde det andre spørsmålet. Tun gesvik meinte at her ville vel dei fleste menneske svara kjærleiken, men han måtte seja seg samd med ein som sa at **innstillinga og viljen til å vera trufast mot ektemaken** var grunnmuren under ekteskapet. Der den mangla, ville ekteskapet bli mislukka og ulukkeleg. Og truleg har dei rett, for livet viser at cin det begynte med kjærleik, endar det ofte galt der

karakteren manglar viljen til å vera trufast. Og her er eg redd for det karakter-skapande hjå dei unge manglar så ofte i heimen, skulen og samfunnet. I staden for den gudgitte kjærleiken millom mann og kvinna, blir dei unge tuta øyrene fulle om forelskelse og seksualitet, til å prøva den «såkalla kjærleiken» før ekteskapet og opplærde til det alt frå skulealderen. Dette er falskt og villeidande, og bryt ned karakteren og viljen til å vera trufast, og gjer dei unge ganske uskikka til å gå inn i ekteskapet. Som bia fer dei frå «blomst» til «blomst», og blir utbrende og uskikka for samlivet i eit trufast og livslangt ekteskap.

Kjærleiken er ein viktig bærebjelke under ekteskapet.

Det er det sterke band som bind ektemakane saman, og held dei oppe gjennom sorg og gleda, motgang og sorg, nattevåke og tungt arbeid og forsaking i teneste for ektemake og barn, gjennom sjukdom og andre kriser og prøvingar som møter gjennom livet.

Gud skapte oss som mann og kvinna og gav oss kjærleiken, ein kjærleik som toler alt og lid alt, som er innstilt på å gi og tena og forsaka foor ektemake og barn, på å vera trufast, sjå opp til og visa og eiga tillit, tilgi og gleda den andre. Denne kjærleiken finst, blir det eit godt samliv og ein god heim, sjølv om veien skal gå gjennom mykje motgang og trengsel.

Her vil eg gi deg som er ung og har livet framfor deg det råd å ikkje vera for brå og forhasta deg, for mange er dei som forveksla ein flyktig forelskelse med kjærleik. Etter ei tid vakna dei opp og såg at dei mangla kjærleik til den dei var bunden saman med for livet, og resultatet blir eit ulukkeleg samliv. Ta ikkje dette viktige skridt i eiga hand, men be Gud om å leia deg og visa deg til den som skal bli din livsledsagar. Det kan du gjera anten du er ein personleg truande eller

ikkje. Eg kan betru deg at eg og kona kvar på sin stad, som verdslege ungdomar, ba Gud om det, og me blei så visst ikkje skuffa.

Og til dykk som har teke det i eiga hand og har kome galt ut, vil eg gjerne få sagt at om de vender om til Gud og legg det heile i hans hand, så kan også Gud venda dpt som begynte galt til det gode. Kjærleiken er av Gud, og han kan skape den der den ikkje er, for dei som sjølv går inn for det og ber Gud om det, det har eg sett fleire døme på.

Ein anna bærebjelke er å leva i eit ope forhold til kvarandre, halda kontakten og tala ut med kvarandre om alle ting, be om tilgjeving og gi tilgjeving. Der det er forlating er det liv og salighet, seier Guds ord, og den same livslov gjeld også i ekteskapet.

Ektemaken er ei gáva frå Gud, er også ein god bjelke som held ekteskapet sitt hus oppe. Den som har fått ein ektemake av Gud, han har fått ei dyrebar perla, seier Guds ord. Nå hender det at me synest me har vore uheldige, og ikkje fått den «perla» me drøynde om. Du synest ektemaken har feil og manglar som ikkje svarar til det «draumebiletet» du hadde sett for deg, og du får hug til å prøva omskapa ektemaken etter din hug og indre biletet. Det vil som oftast ikkje føra til målet, men til eit øydelagd ekteskap. Her har det vore ei stor hjelp for meg å koma i hug at eg har fått henne frå Gud, fått henne nett slik ho er med goder og manglar, og har lova for Guds ansikt å elskja og æra henne slik ho er. Prøver du så å prøva retta på **elgne** feilar og manglar i staden, og ber ektemaken om tilgjeving når det av og til misslukkast for deg, vil du ein dag undrast over at feilene blir mindre og borte også hjå den andre.

Kva er årsaka til ekteskapets krise i dag?

Arsakene kan nok seiast å vera mange, ytre sett, men bak dei alle står åndsmakter som bevisst arbeider for å øydeleggja ekteskapet og heimen, som er dei viktigaste grunnpilarane under samfunnet. - Dette vil visa seg på alle sider av menneskelivet.

For det første har Guds ord mist si makt og innflytelse på vårt folk, i heimen, i skulen, i kyrkja og elles i livet, og dermed blir agen for Gud og hans ord borte, forplikelsen til å høyra det og leva etter det. Dette igjen fører til at det karakterdannande blir teke bort frå slekta som veks opp. I staden blir den unge slekta gitt nye «livskjelder og nytt oppvekstfor.» Radio og fjernsyn har overteke, med si gudsfiendtlege ånd og sjeleføda, der løgn og bedrag, vold og usedleghet, utruskap og sanseleghet, drap og krig, forakt for Gud og hans ord, latterleggjering av kyrke og kristendom, streik og krav om høgare levestandard, større løner og meir fritid, samt forsvar for homoseksualitet og andre synder mot naturen, kamp for å kunna drepa eigne uønska barn i mors liv o.s.v. Trur du ay ein ungdom som blir oppflaska med ei slik «åndsføda», kan få lagt eit grunnlag og byggja ein karakter, som gjer dei skikka til å gå inn i ekteskapet, bli mor og far, skapa gode heimar, bli trufaste og få ein vilje til å vera trufaste ektefeller, foreldre og gode samfunnsborgarar?

Nei, det viser livet oss med all tydelighet i stadig aukande kriminalitet, vold, tjuveri og ran, ein ungdom som går til grunne i seksualitet, drikk, narkotika, utan livsmot, kravfulle, arbeidssky og livstrøyte alt i ung alder. Eit fenomen som samfunnet står ganske hjelplause overfor, med alle sine tiltak.

I staden for Guds ord og Guds gode gjerningar, har me fått kvinnesak og kamp for å skifta om dei kjønsrollar Gud skapte oss til og kalla oss til. Kvinnene

skal frigjerast for å koma ut i arbeidslivet, der dei overtek arbeidsplassane dei unge skulle hatt, og barna og barneoppdragelsen blir overlaten til kommune og samfunnet sine leigetenarar, besteforeldre og gamle blir sende på samfunnet sine institusjonar. Dette skulle vel vera nok til å visa litt av årsaka til ekteskapet sin krise ?

Det siste spørsmålet var om du ser nokon veg ut av uføre?

Til det kan eg svara ja. Eg ser ein einaste veg som fører ut av uføret og på rett veg. Alle andre menneskelege hjelperåder og innsats vil mislukkast meir eller mindre.

Det er å venda om til han me har forlate, tilbake til Guds ord. Lat det først få plass i ditt hjarta, i ditt liv. Forkynn det og lat det få plass i heimen og lat det bli ein påverkande faktor i lære og liv for dei unge som veks opp. Får han ordna opp i hjarta, og i forholdet millom foreldra, vil det også snart visa seg i heimen. Lat Guds ord få att den første og største plassen, det tidlegare hadde på våre skular, gjer ditt til å få ende på statsmonopoli til Norsk Rikskringkasting og slepp til Guds ord og dei som har eit budskap frå Gud å bringa vårt arme folk som er på fråfallets veg.

Då skal me ennå ein gong få sjå at Guds ord, evangeliet om Jesus Kristus maktar å omskapa syndaren til eit nytt menneske, omskapa ekteskapet frå å vera eit helvete på jorda til å bli «den skjønneste frukt av Kristi frelse som modnes her i jordens daler.»

Der Jesus kjem inn, der må fienden ut, og han vil gjera sin gjerning i deg og ved deg, der du lever, i ekteskapet, i heimen, i ditt jordiske kall og gjerning i teneste for nesten og samfunnet.

Dette er umogeleg og unrealistisk tale, seier du. Nei, begynn du der du er, så vil Gud gjera verket, og han kan gjera om att det han gjorde ein gong før: Omskapa

Frelsens bæger — Vredens bæger

Gud rekker oss et **frelsens bæger** Salme 116, 13. Et bæger som «flyter over». Til randen har han fyldt det med alt det som en fattig synder behøver til liv og salighet.

Men neppe kan vi noen gang med takk og glede motta det frelsens bæger og styrke vår sjel ved den salighets fylde som der er gitt, uten å minnes det **vredens bæger**, som vår frelser og forsoner måtte tømme til bunnen. Guds vredes skåler ble tømt ut over Ham! Ikke en dråpe av denne bitre kalk ble han spart for!

Vi kjenner de ord hvor ved dette vredens bæger blir beskrevet:

«Herren lot våres alles misgjerninger ramme Ham. Han ble gjort til synd for oss. Herren behagede å knuse ham.»

Men ingen av oss kan måle dette lidelsens dyp, denne sørderivende sjelangst. «Gud sparte ikke sin egen Sønn» -

og slaget som rammet Ham, presset frem fra hans hellige læber den mest hjerte-gripende bønn, som noen sinne er steget opp fra denne syndige jord: «Fader - er det mulig, da ta denne kalk fra meg!»

Men det var ikke mulig. Det var den eneste måte hvorpå denne syndens og forbannelsens byrde kunne løftes bort, som elles ville ha trykket oss ned i den evige fortapelse.

Sjel - prisen er betalt! Gjenløsningebetalingen! Har han ikke uttømt sin sjel? Tømte han ikke bægeret?

På grunn av dette vredens bæger, Jesus måtte tømme, tilbyr Gud hver hungrig sjel et frelsens bæger, som han har betalt prisen for.

Han tok vredens bæger - ta du frelsens bæger ! Er det ikke ditt ?

Johannes Brandzæg.

---

våre heidenske forfedrar, til eitt av dei beste land på jorda å leva i, ved Guds ord og Jesu Kristi evangelium.

Amund Lid.

Reiseruter

1. halvår 1981

1. Odd Dyrøy:

Randaberg, Nærø, Sannidal (1 veke febr.-apr.) Drangedal, Bygland, Lida, Araksbø, Sordal, Nesflaten, Bråtvæit, Hammabø, Fosse, Samnanger.

PASKE: Håvik - Tysvær.

2. Amund Lid:

Sannidal (1 veka frå 20/1) Randaberg (1 veka frå 27/1), Ås, Askim, Varaldsøy, Fitjar, Stranda, Lindås (10.-15. febr.) Mongstad.

PASKE: Sannidal.

3. Reidar Linkjendal:

Bremnes, Finnås, Rolvsnes, Stord, Namdal.

PASKE: Randaberg.

4. Godtfred Nygård:

Håvik, Tysvær, Vikebygd, Steinsdalen, Norheimsund, Tørvikbygd, Littleås, Hundvin, Natås, Ellingsøy, Langevåg, Førde (ca. 3. mars.)

PASKE: Hardanger.

5. Margrete Skumsnes:

Foreiningane i Sannidal og elles, Bygland, Brekke, Yndesdal.

PASKE: Namdal.

6. Olav Aakhus:

PASKE: Randaberg. Elles til disp.

